

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικά 60,
ἑξάμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολάρια 4, ἑξάμηνι 2
καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μὴνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι 28 Ἰανουαρίου 1933

Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 9

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ I. LEON LAMBRY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

—Θὰ κατορθώσω νάνακαλύψω γρήγορα τὰ ἴχνη τους καὶ θὰ τοὺς παρακολουθήσω ἀπὸ μακριά. Ποῖος θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ φαντασθῇ, ὅτι ὁ φτωχὸς μάγος τῶν φιδιῶν ἔχει σκοπὸ νὰ κυνηγήσῃ τὸν ἰσχυρὸ πολεμιστὴ Γιουγκάλ; Πῶς θὰ τοῦ ἔρθῃ ποτὲ στὸ νοῦ ὅτι θέλω νὰ τοῦ ἀρπάξω τὴν αἰχμάλωτό του; Μπορεῖτε νὰ εἰδοποιήσετε τὴν ἀστυνομία... αὐτὸ δὲν θὰ ὀφελήσῃ σὲ τίποτε. Ὁ Γιουγκάλ δὲν θὰ τραβήξῃ ἴσια γιὰ τὸ Χαϊντεραμπάτ. Θὰ ἀποφύγῃ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ κατοικημένα μέρη, θὰ διαδῇ ἀπὸ βουνὰ καὶ δάση, καὶ καθόλου περίεργο νὰ προτιμήσῃ τὴν ἔρημο. Θὰ κἀνῃ πολλὰς ἡμέρας, ἂν ὄχι καὶ πολλὰς βδομάδες ὥς πού νὰ φθάσῃ στὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ του. Κι' αὐτὸ θὰ τὸ κἀνῃ ἐπίτηδες, γιὰ νὰ χάσῃ ἡ ἀστυνομία τὴν ὑπομονή της καὶ νὰ σταματήσῃ τὴν καταδίωξη. Ὡς τότε ὅμως ἐγὼ θὰ τὸν ἔχω βρῇ καὶ πιθανὸν νὰ ἔχω κατορθώσῃ νὰ τοῦ πάρω τὴν δεσποινίδα Μαίρη.

— Καὶ πῶς θὰ τὸ μάθουμε αὐτό;

— Ὁ Σαχίμπ δὲν θὰ μάθῃ.

— Καὶ γιατί;

— Γιατί δὲν ξέρω γράμματα γιὰ νὰ τοῦ στείλω γράμμα.

— Νὰ μοῦ στείλῃς ἕνα συνθηματικὸ τηλεγράφημα.

— Ὅχι. Ἀν τηλεγραφήσω θὰ φανερωθῶ. Καὶ τότε ὁ πολεμιστὴς θὰ μὲ σκοτώσῃ.

Ἡ κυρία Οὐέλσων καὶ ὁ ἀντρας της ἔδειχναν μεγάλη ἀπογοήτευση. Ὁ Κεσάμπ τὸ κατάλαβε.

— Ἔσεῖς ποῦ θὰ πάτε τώρα; ρώτησε.

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, εἶπε ὁ κύριος Οὐέλσων. Καὶ ὅμως, πρόσθεσε, εἶναι ἀπόλυτὴ ἀνάγκη νὰ πάω στὸ

Καλικοῦτ. Εἶναι ἀπαραίτητο. Μὰ μόλις θὰ τελειώσω τὴν ὑπόθεσή μου ἐκεῖ πέρα, δηλαδὴ σὲ ὀκτὼ ἡμέρες τὸ ἀργότερο, θὰ πάω στὸ Δελχί όπου πρόκειται νὰ ἐγκατασταθῶ.

— Στὸ Δελχί λοιπὸν θὰ συναντήσω τὸν Σαχίμπ, εἶπε ὁ Κεσάμπ, καὶ θὰ τοῦ παραδώσω τὴν κόρη του. Θὰ πάω ἂν χρειαστῇ ὡς τὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς Ἰνδίας, ἀλλὰ θὰ τὴν βρῶ.

Καὶ μόλις εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Κεσάμπ, δίχως νὰ περιμένῃ, νὰ τὸν εὐχαριστήσουν, ἀνοιξε τὰ πόδια του καὶ μὲ γρήγορο βῆμα ξεκίνησε πρὸς τὴν διεύθυνση τοῦ χωριοῦ.

— Τί κἀνῇ; ἀπόρησε ὁ κύριος Οὐέλσων. Δὲν ἀκολουθεῖ τὴν διεύθυνση ποῦ μᾶς λέει πὼς πῆρε ὁ Γιουγκάλ.

— Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος μοῦ ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη, Τζέιμς, ἀπάντησε ἡ κυρία Οὐέλσων. Ἐπρεπε ὅμως νὰ τοῦ δώσῃς χρήματα γιὰ νὰγοράσῃ τὰλογο ποῦ χρειάζεται. Οἱ τέσσερες λίρες δὲν θὰ τοῦ φθάσουν.

— Δὲν πρόφθασα, καλὴ μου Ἐλλεν. Γιὰ ἰδὲς τί γρήγορα ποῦ περπατεῖ. Καὶ νὰ τρέξω ἀκόμη ἀπὸ πίσω του, δὲν τὸν προφθαίνω. Ἐλα, ἄς γυρίσουμε πίσω στὸ ξενοδοχεῖο κι' ἄς βασίσουμε ὅλες μας τίς ἐλπίδες στὴν Θεῖα Πρόνοια. Ἐγὼν τρέχω στὸ ταχυδρομεῖο. Θὰ στείλω ἕνα τηλεγράφημα στὸν γενικὸ διοικητὴ στὸ Δελχί καὶ θὰ τοῦ δώσω τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Μαίρης καὶ τοῦ ἀρπαγῆ της. Εἶναι, ἀλλοίμονο, τὸ μόνο ποῦ μπορούμε νὰ κάνομε. Γιὰ ὅλα τὰλλα... ὁ Θεὸς βοηθός!

«Τὰ πόδια τῶν ἀλόγων εἶχαν ἀφήσει φανερά τ' ἀχνάρια τους ἐπάνω στὴν ἄμμο.» (Σελ. 98, στ. γ')

— 'Ο Θεός βοηθός! ἐπανελάβε κι' ἡ κυρία Οὐίλσον ἐνώνοντας τὰ χέρια της σὲ μιὰ θερμὴ δέηση.

Μόλις γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἐννοίωσε ὅλες της τὶς ἀγωνίες νὰ ξαναγεννιῶνται μέσα της. Ὅσο εἶχε τὸν ἀντρα της κοντὰ της, τὸ θάρρος της δὲν τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει ὁλότελα· τὰρα ὅμως ποὺ ὁ κύριος Οὐίλσον εἶχε φύγει γιὰ νὰ κἀνῃ τὶς ἀπαραίτητες ἐνέργειες, καὶ ποὺ ὁ Κεσάμπ εἶχε ἐξαφανισθεῖ, ἡ κυρία Οὐίλσον αἰσθανόταν βαθεῖα τὴν ἐρημιὰ της.

— Δυστυχισμένη. Μαίρη μου, φηθόρισε, ἀγαπημένη μου μικρούλα. Ποιὸς ξέρει ποὺ βρίσκεται αὐτὴ τὴν στιγμή. Πῶς θὰ ὑποφέρει ἓνα τέτοιο ταξίδι σὲ ἀγνωστο τόπο; Ὡ, αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ποὺ μοῦ τὴν ἔκλεψε! Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὸν φοβήθηκα. Τὸ κατάλαβα πῶς μᾶς παραμόνευε. Ἀκόμη μοῦ φαίνεται πῶς βλέπω τὸ μάτι του καρφωμένο ἐπάνω στὴ Μαίρη μου. Ὡ Χριστέ μου! Προστάτευσέ μας! Κάνε νὰ μὴν ὑποφέρει ἡ κορούλα μου! Βοήθησέ μας νὰ τὴν ξαναβροῦμε!

Ὅταν ὁ κύριος Οὐίλσον γύρισε ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο, βρῆκε τὴν γυναίκα του πνιγμένη στὰ κλάμματα καὶ γονατιστὴ μπροστὰ σὲ ἓναν ἐσταυρωμένο ποὺ ἔβρεχε μὲ τὰ δάκρυά της.

— Ἐλλεν, εἶπε μαλακὰ ὁ ἀτυχὸς πατέρας. Πρέπει νὰ φωνῆς δυνατῇ. Προσπάθησε νὰ νικήσης τὸν πόνο σου. Ἡ Μαίρη δὲν χάθηκε γιὰ πάντα. Ἐχὼ ἐμπιστοσύνη στὸ μέλλον. Κάτι μοῦ λέει πῶς γρήγορα θὰ τὴν ξαναβροῦμε.

— Ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ ταῦτί, Τζέιμς, ἀναστένανε ἡ κυρία Οὐίλσον καταπνίγοντας τοὺς λυγμούς της. Ὡς προσπαθῆσω νὰ φωνῶ δυνατῇ. Μὴ μὲ μαλλώνεις.

— Νὰ σὲ μαλλώνω; Ἐσένα ἀγαπημένη μου Ἐλλεν; Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ κάνω τέτοιο πράγμα. Ἄν ἤξερες... τί νοιώθω μέσα μου.

Δὲν μπόρεσε νὰ πῇ περισσότερα. Κι' αὐτὸς, ὁ δυνατὸς ἀντρας ποὺ εἶχε τόσα περάσει στὴ ζωὴ του, γύρισε μὲ βία τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ μὴν ἰδῇ ἡ γυναίκα του τὰ δάκρυά του

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' Καταδίωξη

Ὁ Κεσάμπ δὲν εἶχε χάσει τὸν καιρὸ του.

Σὲ διάστημα λιγώτερο ἀπὸ μιὰ ὥρα εἶχε ἀγοράσει τὸ ἄλογο ποὺ τοῦ χρειαζόταν καὶ τὸ εἶχε ζεῖφει κιόλας ἓνα μικρὸ ἀμαξάκι, κι' εὐθὺς ἀνέβηκε στὸ ἀμάξι του κι' πῆρε βαρεὶνὴ κατεύθυνση.

Τὸ ἀμάξι αὐτὸ ἦταν γιὰ τὸν Κεσάμπ μεγάλη πολυτέλεια. Ποτὲ ὁ φτωχὸς παρίας δὲν εἶχε γνωρίσει τέτοιο λούσο, καὶ ἂν ἡ ἐξαφάνισή της

Μαίρης δὲν τοῦ ἔκοψε λιγάκι τὴν χαρὰ του, θὰ ἦταν ὁ εὐτυχέστερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου.

Τὸ ἄλογο τοῦ Κεσάμπ δὲν ἐμοιαζε βέβαια μὲ τὰ περήφανα ἄτια τοῦ πολεμιστῆ, μὰ ἦταν ἓνα ζωὸ γερό ποὺ μποροῦσε νὰ ἀντέξει σὲ μακριὰ ὁδοπορία.

Κι' αὐτὸ ἀμαξάκι δὲν εἶχε κοστίζει ἀκριβὰ στὸν νέο του ἰδιοκτήτη· ἦταν ἓνα εἶδος σούστας σκεπασμένης μὲ μιὰ πάνινη τέντα, χοντροκαμωμένο βέβαια, μὰ

«Βοήθησε τὴ γυναίκα του γονατιστὴ μπροστὰ σ' ἓναν ἐσταυρωμένο» (Σελ. 98, στ. α')

ἐξαιρετικὰ στερεὸ καὶ ἀξιοπρόσθετο καὶ στοὺς πὺλ χειρύτερους δρόμους.

Οἱ τέσσερες λίρες τοῦ Κεσάμπ ὅχι μόνον τοῦ εἶχαν φθάσει γιὰ νὰ κἀνῃ τ' ἀπαραίτητα αὐτὰ ψώνια, ἀλλὰ τοῦ εἶχαν ἀφήσει κι' ἓνα μικρὸ ὑπόλοιπο, κι' ὁ μάγος τῶν φιδιῶν ξεκίνησε ἀπὸ τὸ χωριὸ μὲ ἐλαφρὴ καρδιά, σφυρίζοντας ἓνα ἰνδιάνικο τραγουδάκι.

Μόλις πέρασε τὸ σὺδεντρο ὅπου εἶχε συνομιλήσει μὲ τοὺς γονεῖς τῆς Μαίρης, ὁ Κεσάμπ ἐπάψε νὰ τραγουδᾷ καὶ τὸ πρόσωπό του πῆρε σοβαρὴ ἐκφραση. Ἐπρεπε νὰ κολοιθῇ μιὰ ὥρισμένη διεύθυνση καὶ νὰ μὴν πάῃ στὰ στραβά.

Τὸ νὰ κολοιθῇ ὅμως κανεὶς τὰ ἴχνη δύο ἀλόγων ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ψη-

λά χόρτα δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκολοπράγμα. Ἐνας Εὐρωπαῖος θὰ εἶχε σηκώσει τοὺς ὤμους του καὶ θὰ θεωροῦσε τὴν ἰδέα αὐτὴ ἐντελὴς ἀνόητη καὶ ἀνεφάρμοστη, μὰ ὁ Κεσάμπ εἶχε τὴν ὑπομονὴ τῶν Ἰνδῶν ποὺ ἀπὸ μικροὶ συνειθίζουν ν' ἀντιμετωπίζουν κάθε εἶδους δυσκολίες. Προτοῦ νὰ γίνῃ μάγος τῶν φιδιῶν εἶχε κυνηγήσει τὴν τίγρη μαζί μὲ τοὺς ἱκανώτερους κυνηγούς τοῦ τόπου του, ἤξερε πῶς διακρίνονται, ἀπὸ ἀδιόρατα σχεδὸν σημάδια, τὰ χνάρια τῶν διαφόρων ζώων ποὺ ζοῦν μέσα στὴν ζούγκλα. Καὶ τώρα θὰ ἔδραζε σ' ἐφαρμογὴ τὶς γνώσεις αὐτὲς ποὺ εἶχε ἀποκτήσει μὲ τόσους κόπους καὶ κινδύνους.

Ἐνα σπασμένο κλαρί, ἓνα ἀχνάρι ἐπάνω στὴν ἄμμο, δὲν χρειαζόταν καὶ περισσότερα γιὰ νὰ τὸν δηγῇ-σουν στίς ἐρευνές του. Ὁ Κεσάμπ δὲν ἤξερε νὰ διαβάξῃ μέσα στὰ βίβλια τῶν ἀνθρώπων. Μὰ γινώριζε νὰ διαβάξῃ εὐκολὰ μέσα στὸ μεγάλο βιβλίο τῆς Φύσεως.

Μόλις θὰ εἶχε προχωρήσει ἓνα χιλιόμετρο, ὅταν σταμάτησε τὸ ἄλογό του· πήδησε ἀπὸ τὸ ἀμάξι του, καὶ ἔσκυψε στὴν γῆ παρατηρώντας κάτω μὲ ἰδιαίτερη προσοχή.

Αὐτὸ ποὺ εἶχε χτυπήσει στὸ μάτι τοῦ Κεσάμπ δὲν ἦταν παρὰ ἓνα μετ' ἄλλο κουμπί. Τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὸ κοίταξε ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

— Ἡ κόρη τοῦ Σαχίμπ εἶχε τέτοια κουμπιά στὸ φόρεμά της, εἶπε. Ὁ Γιουγκάλ πέρασε ἀπ' ἐδῶ. Βρίσκομαι σὲ καλὸ δρόμο!

Δύο χιλιόμετρα παρακάτω, σταμάτησε ξανά. Ἐνα ρυάκι ποὺ τὸ περνοῦσε μιὰ ἐξυλινὴ γέφυρα, τοῦ ἔκοψε τὸν δρόμο... παράλληλα πρὸς τὸ ρυάκι πήγαινε ἓνα μονοπάτι, καὶ τὰ πόδια τῶν ἀλόγων εἶχαν ἀφήσει φανερά τὰ χνάρια τους ἐπάνω στὴν ἄμμο.

— Ὁραῖα! εἶπε ὁ Κεσάμπ. Ὅπως τὸ ἔδραζε μὲ τὸν νοῦ μου δὲν ἐξακολούθησε νὰ πηγαίνει πρὸς τὸν βορᾶ. Ἄντι νὰ περάσῃ τὴ γέφυρα, ὁ Γιουγκάλ προτίμησε νὰ στρίψῃ κατὰ τὰ ναυτολικά... Αὐτὸ τὸ μονοπάτι παραπάνω συναντᾷ τὸν δρόμο τοῦ Χαϊντεραμπάτ. Βέβαια ὁ πολεμιστὴς ἔχει προχωρήσει πολὺ περισσότερο ἀπὸ μένα, γιὰ τὰ ἀχνάρια τῶν ἀλόγων κοντεύουν σχεδὸν νὰ σβύσουν, μ' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Στὴν ἀρχὴ μονάχα πηγαίνει κανεὶς τόσο γρήγορα.

Ἀφοῦ ἔκανε τὶς σοφὲς αὐτὲς σκέψεις ὁ Κεσάμπ ἄρχισε νὰ μιλάῃ στ' ἄλογό του, ὅπως θὰ μιλοῦσε σ' ἓνα φίλο του.

— Βλέπεις, Καραλᾶ, εἶπε, πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπομονὴ καὶ κουράγιο. Ὁ

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Θ'.

Ἔτσι ὥραϊα περνοῦσε ὁ Πετράκης στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ παπποῦ. Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες τοῦ ἔδωσαν καὶ μιὰ μεγάλη εἰδηση: Στὸ χωριὸ εἶχε φτάσει ἓνα Θηριοτροφεῖο! Ἄν ἦταν φρόνιμος, τοῦ εἶπε ὁ παππούς, θὰ τὸν ἔστειλε νὰ τὸ ἰδῇ μὲ τὸν Κωστῆ, τὸ θεῖό του.

— Μὰ τί εἶναι τὸ Θηριοτροφεῖο; ρώτησε ὁ Πετράκης.

— Τὸ Θηριοτροφεῖο ἔχει θεριά, τοῦ ἐξηγήσε ὁ παππούς, Λιοντάρια, τίγρηδες, πάνθηρες, ἐλέφαντες, ἀρκτοῦδες, καϊμούδες καὶ καθεξῆς. Ἄλλα γυρίζουν ἐλεύθερα, κι' ἄλλα εἶναι μέσα σὲ σιδερένα κλουβιά. Κι' ὁ κόσμος πηγαίνει καὶ τὰ βλέπει.

Ὁ Πετράκης τᾶξερε τὰ θεριά μόνο ἀπὸ τὸ βιβλίο του, ὅπου τᾶβλεπε ζωγραφισμένα. Ἀλλὰ δὲν εἶχε ἰδέα οὔτε πόσο μεγάλα εἶναι, οὔτε τι κάνουν. Πῶς ἤθελε νὰ τὰ ἰδῇ καὶ στὸ φυσικὸ! Γι' αὐτὸ κα-

θόταν πολὺ φρόνιμος, πρόσεχε νὰ μὴν κἀνῃ καμμιά ἀταξία καὶ προπάντων φυλαγόταν νὰ μὴ φανῇ πάλι λιχουδῆς. Αὐτὸ ἦταν τὸ πὺλ δύσκολο, γιὰτὶ κάθε ὥρα, κάθε στιγμή, τοῦ παρουσιαζόταν κι' ἓνας πειρασμός. Πότε ἓνα ὥραϊο φρούτο, πότε ἓνα ὥραϊο γλύκισμα. Ὁ παππούς ὅμως δὲ χωράτενε. Ἄν τὸν ἐπίανε πάλι λιχουδῆ, σίγουρα δὲ θὰ τὸν ἔστειλε νὰ ἰδῇ τὰ θεριά. Κι' ὁ Πετράκης δὲν ἄγγιζε τίποτα.

— Μπαρῶ, τοῦ εἶπε ὁ παππούς. Εἶσαι καλὸ παιδί κι' αὐτὸ ἔπαινε, ποὺ εἶναι Κυριακή, θὰ πᾶς μὲ τὸν Κωστῆ στὸ χωριό. Καὶ πῆγαν.

Ἀμα ἔφτασαν στὴν πλατεῖα, εἶδαν μιὰ πελώρια σκηνὴ ἀπὸ καραβόπανο, σωστὸ σπίτι. Αὐτὸ ἦταν τὸ Θηριοτροφεῖο. Ἀπέξω, ἀνεβασμένος σὲ μιὰ ἐξέδρα, ἓνας παλιάτσος μὲ κόκκινη καὶ μαύρη φορεσιά, πολὺ εὐγλωττος, προσκαλοῦσε τὸν κόσμο νὰ μῆν, νὰ ἰδῇ τὴν παράσταση. Πραγματικῶς, πολλοὶ ἀγόραζαν εἰσιτήρια ἀπὸ τὸ ταμεῖο, ποὺ ἦταν δίπλα στὴν πόρτα, κι' ἔμπαιναν. Ἄλλοι ὅμως στεκόταν καὶ χάζευαν ἀπέξω.

— Γιατὶ δὲ μπαίνετε καὶ σεῖς; ρώτησε ὁ Πετράκης δύο χωριατόπουλα λίγο πὺλ μεγάλα ἀπ' αὐτὸν.

— Δὲν ἔχουμε λεφτὰ ν' ἀγοράσουμε εἰσιτήρια, εἶπαν τὰ παιδιὰ.

Ὁ Πετράκης τὰ λυπήθηκε. Γιατὶ νὰ μὴν ἰδοῦν τὰ θεριά κι' αὐτὰ τὰ καϊμένα; Κι' εἶπε σιγὰ στὸν Κωστῆ:

— Θεῖε Κωστῆ, ἀγόρασε δύο εἰσιτήρια καὶ γι' αὐτὰ τὰ φτωχὰ χωριατόπουλα. Θὰ σοῦ τὰ πληρώσω ἀπὸ τὸν κουμπαρά μου.

— Ἐχεις καλὴ καρδιά, Πετράκη! εἶπε ὁ θεῖος Κωστῆς.

Καὶ μαζί μὲ τὰ δικά τους, ἀγόρασε καὶ δύο εἰσιτήρια γιὰ τὰ χωριατόπουλα.

δρόμος εἶναι πολὺς ὥς που νὰ φθάσουμε στὴ μεγάλη πολιτεία.

Ὁ Καραλᾶ τὸ καλὸ ἄλογο κούνησε τὸ κεφάλι οὐκ ἔλεγε, καὶ ὁ Κεσάμπ ἐξακολούθησε:

— Εἶναι ἡ ὠραιότερη πολιτεία ποὺ ὑπάρχει στίς Ἰνδίες, καλέ μου Καραλᾶ. Εἶναι ἡ πρωτεύουσα τοῦ Νιζάμ, τοῦ πὺλ ἰσχυροῦ μαχαραγιά. Ὡς ἰδῇς τί ὥραϊα ποὺ θὰ εἶναι ἐκεῖ.

Ὁ Καραλᾶ χρεμέτισε καὶ ὁ Κεσάμπ, ἐνθουσιασμένος καὶ νομίζοντας ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀπάντηση στὰ λόγια του, ἀγκάλιασε τὸ ἄλογο καὶ τὸ φίλησε.

Ὑστερα ἀνέβηκε στὰ μάξι καὶ ξανάρχισε τὸ δρόμο του.

Τὸ ἄλογο περπάτησε ὥς τὸ μεσημέρι δίχως νὰ φανῇ ὅτι κουράστηκε κι' ὁ δειγνὸς του ἦταν κατευχαριστημένος.

— Κάναμε πάνω ἀπὸ ὀκτὼ μίλια, (δύοδεκα χιλιόμετρα) εἶπε, χτυπώντας φιλικὰ τὸν ὦμο τοῦ Καραλᾶ. Ἄν ἐξακολούθησῃς ἔτσι, καλὸ μου ἀλογάκι, θὰ φθάσουμε στὸ Χαϊντεραμπάτ σχεδὸν μαζί μὲ τὸν Γιουγκάλ.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ πέρασαν σ' ἓνα μικρὸ χωριουδάκι καὶ ὁ Κεσάμπ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ μέσα στ' ἀχούρι τοῦ χανισοῦ, ἀγκάλια μὲ τ' ἄλογό του. Ἦσως τὸ ἔκανε ἀπὸ οἰκονομία, μὰ προπαντὸς γιὰ νὰ μὴ χωριστῇ τὸν Καραλᾶ του.

Τὴν ἄλλη μέρα ξεκίνησαν πρωτῶ. Ὡς τὶς δέκα ὁ Κεσάμπ προχωροῦσε σχεδὸν στὴν τύχη, γιὰτὶ εἶχε χάσει ὁλότελα τὰ ἴχνη τῶν φυγάδων. Ὁ δρόμος ὅπου βάζειε ἦταν πολὺ πετρώδης ὥστε νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὰ χνάρια ἐνὸς ἀλόγου, μὰ ὁ Κεσάμπ εἶχε τὴν πεποίθηση πῶς ὁ πολεμιστὴς πήγαινε στὸ Χαϊντεραμπάτ καὶ γι' αὐτὸ εἶχε ἀκολουθήσει κι' ὁ ἴδιος αὐτὴ τὴν διεύθυνση δίχως νὰ διατάσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΤΣΟΠΑΝΗΔΕΣ

Δύκος περνώοντας κάποια μέρα ἀπὸ τσοπάνηδων σκηνὴ καὶ βλέποντας ἀρνὶ νὰ τρῶνε, λέει: «Πόση θάταν ἡ φωνή, ἂν τοῦτο δῶ τὸ ἴδιο πράγμα ἀπὸ μένα ἤθελε γενῇ...»

ΑΡΚΟΥΔΑ ΚΙ' ΑΛΕΠΟΥ

Ἐκαυχιόταν ἡ Ἀρκούδα μιὰ φορὰ, ὅς φιλόφρονος αἰσθήματα γεμάτη — γιὰτὶ λέν ὅτι δὲν θέλει γιὰ βορὰ πεθαμένον — κι' ἡ Ἀλεπού: «Σπολλάτη! Κι' ἂν τοὺς πεθαμένους δὲν ἀγγίζεις, σὺ τοὺς... ζωντανούς ξεκοκκαλίζεις!»

(Κατὰ τὸν Αἰώονα)

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

Στο τέλος θα σήκωναν το μπερντέ και θα φαινόταν τα λιοντάρια κι' οι τίγρηδες. Για την ώρα, έβγαίνουν στο στίβο κι' έκαναν διάφορα παιχνίδια άλλα ζώα, ήμερα και γυμνασμένα.

Ο Πετράκης διασκέδασε πολύ με μια μαύρη αρκούδα που την καβαλλίκευε μια μαϊμού. Η αρκούδα είχε πολύ πυκνή γούνα, που την έκανε ολοστρογγυλή σα μπάλλα, μια λεπτή μούρη και δυο μικρά μάτια που έλαμπαν. Η μαϊμού φορούσε κόκκινη στολή κι' έκανε ένα σωρό αστείες γκριμάτσες. Έχανε τα χέρια της στη γούνα της αρκούδας, την ψύλλιζε, έσπαζε στα νύχια της τους ψύλλους κι' έπειτα... τους έτρωγε. Γέλια που έκαναν τα παιδιά! Σ' αυτό το διάστημα, η αρκούδα χόρευε σ' όλο το στίβο και μούγγιζε σα να τραγουδοῦσε.

— Ξέρει μουσική η αρκούδα μας! έλεγε ο παλιάτσος, που δεν έπαυε να βγάζει λόγους. Αλήθεια η φωνή της είναι λιγάκι μπάσσα, δέ φατσίτσει όμως καθόλου. Σε πολλούς τραγουδιστάδες θα μπορούσε να δώσει μαθήματα!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΡΕΞΗ ΓΙΑ ΔΟΥΛΙΑ (*)

Ταπόμεμα που γύρισε ο κόσμος από το παζάρι, ο πατέρας μου δεν ήρθε στο σπίτι. Τα ψώνια τάφερε μοναχός του ο Πότης.

— Πού πήγε ο πατέρας σου; ρώτησε η γιαγιά μας.

— Έμεινε στη σταφίδα.

Εγώ άμα τάκουσα κατάλαβα πως είναι κατάλληλη ευκαιρία να του μιλήσω για το σκοπό μου και να τον παρακαλέσω να με παίρνει και μένα στις εργασίες του κάμπου.

Χωρίς να χάσω καιρό παίρνω τη μαρτίνα μας και πηγαίνω κατά τη σταφίδα. Στο δρόμο την αφήνω και βόσκει. Την πηγαίνω και σ' απάτητες παραβόλες, μικρές αδόσκητες γωνιές και την ταίζω. Τρώει μ' ευχαρίστηση κι' όπως μαζάει βιαστικά, βελάζει με σιγανή χαρούμενη φωνή «με με μέε...» σα να λέει: «ωραία, ωραία!»

— Ως που να φτάσω στη σταφίδα

(*) Απόσπασμα από την ανέκδοτη ιστορία «Ο Αρόμος της Ευτυχίας». Βλ. και φυλλάδιο 2.

«Α, με τί χαρά και με πόσες ευχαριστίες τα πήραν αυτά και μπήκαν στο Θηριοτροφείο! Ο Πετράκης ήταν πολύ ευχαριστημένος για τη γενναιοδωρία του.

Εκάθησαν στο αμφιθέατρο, που σχημάτιζε ένα ημικύκλιο γύρω στο στίβο. Στο βάθος ήταν μια σειρά από σιδερένια κλουβιά. Τα είχαν όμως σκεπασμένα μ' ένα μακρύ άσπρο μπερντέ κι' ο κόσμος δεν έβλεπε ακόμα τα θηρία που ήταν μέσα.

ποιος σεβασμός, μ' έμποδίζει να νοίξω το στόμα.

Καταλαβαίνω όμως πως τώρα είναι η μοναδική ευκαιρία που ζητούσα για να πετύχω το σκοπό μου. Ο πατέρας μου, σκέπτομαι, φαίνεται ευχαριστημένος από μένα και δε θα μου χαλάσει το χατήρι.

«— Και έπειτα, λέω με το νοῦ μου, δε θα βρω άλλη καλύτερη περίπτωση. Τώρα, καθώς είμαστε οι δυο μας...»

Παίρνω ένα βαθύ ανάσασμο κι' έπειτα τοῦ λέω με παρακάλλιο:

— Πατέρα, να παίρνεις και μένα στις δουλιές!

Στο πρόσωπό του ξάνοιξ' άμέσως ένα χαμόγελο, που μου δίνει πολλές ελπίδες. Με ξανακοιτάει στα μάτια. Τώρα κατάλαβε, φαίνεται γιατί άργησα πρωτύτερα να παντήσω...

Σκέπτεται πολλή ώρα. Κι' όλο αυτό το διάστημα με κοιτάει. Τα μάτια του έρευνούν προσεκτικά το κορμί μου και κατόπι χέρια και πόδια. Σα να ζυγιάζει τη δύναμη που κρύβεται στο καθένα.

Από την εξέταση αυτή, φαίνεται, δεν έμεινε και τόσο ευχαριστημένος. Μα δε θέλει κιόλα να με κακοκαρδίσει μονομιάς. Και μου λέει:

— Μα θα τα καταφέρνεις;

— Γιατί όχι; τοῦ κάνω άμέσως.

Εγώ την περασμένη άνοιξη κέντρωσα δυο άχλαδιές σταῦλο μας κτήμα.

— Εσύ τις κέντρωσες; μ' έκοψε γρήγορα κι' ο τόνος της φωνής του δείχνει μεγάλη έκτασή του.

— Εγώ! τοῦ λέω περήφανος.

Το βράδυ έγινε κουβέντα στο σπίτι. Μόλις φάγαμε τοῦ έλεγε ο πατέρας μου πως θέλω να δουλεύω. Η μάνα μου όμως δεν ήθελε ούτε νακούση καθόλου πως πρέπει να μπω στις δουλιές από τώρα.

Εγώ παραξενεύομαι για κείνη την αντίθεση. Αν δεν ήξερα πόσο μεγάλη αγάπη μου έχει, θα έλεγα πως η καρδιά της είναι γεμάτη γινάτια για μένα και θέλει με κάθε τρόπο να βάλει εμπόδια στο δρόμο μου για την πρόοδο!

Ερχεται στο νοῦ μου τῶναιρο που είδα ένα βράδυ. Παρουσιάστηκαν στον ύπνο μου ένα σωρό έργα, που ήταν απαραίτητα να γίνουν για την πρόοδο τοῦ τόπου.

Τα είδα όλα ζωντανά και παταγμένα σ' ατέλειωτη σειρά να πλώνουν τα χέρια τους και να με παρακαλούν να γίνω εγώ ο έκτελεστής.

— Θα γίνω, θα γίνω! τούς φώναξα μέσα στον ύπνο μου κι' αυτό έγινε ο σκοπός της ζωής μου.

Τώρα τα βλέπω πάλι παταγμέ-

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΥΔΟΧΙΕ DUBUIS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— «Ω, πολλά πράγματα, έλεγε η Μπέττυ. Μα πρώτα απ' όλα, έκανε κοιτάζοντας γύρω της σαν να περίμενε να ιδῇ τα χαρτονομίσματα να πετούν στον άέρα ή τις λίρες να πέφτουν απ' το ταβάνι, που είναι η περιουσία μου;

— Είναι σε άσφαλη μεριά και στην απόλυτη διάθεσή σου, άπάντησε η μίς Μάργκαρετ.

— Στην απόλυτη διάθεσή της, στην απόλυτη διάθεσή της, έκανε μουρμουρίζοντας ο Ριχάρδος. Τα εισοδήματά μπορεί, και πάλι βλέπουμε. — Αυτό είναι οι έσοδοί της διαθήκης τοῦ παππού της, έλεγε η μίς Μάργκαρετ άπαντώντας στα μουρμουρητά τοῦ αδελφού της.

— Το ξέρω, μα δεν καταλαβαίνω με τί τρόπο ένα παιδί δώδεκα χρόνων θα γνωρίζη να διαχειρισθῇ μιὰ περιουσία τόσο μεγάλη σαν κι' αυτήν.

— Θα ξέρω πολύ ωραία! έλεγε η Μπέττυ με σοβαρό ύφος. Και άφου ο παππούς μου... Μά, έχω λοιπόν παππού; έκανε ζωηρά. Τί ευτυχία!

— Δυστυχώς όχι, καλή μου μικρούλα. Δεν έχεις παππού. Έχει πεθάνει από πολλόν καιρό.

— Έχει πεθάνει; «Ω, μιλήστε μου γι' αυτόν σās παρακαλώ! έλεγε το παιδί ένώνοντας παρακλητικά τα χέρια του.

— Αυτό που ξέρω, Μπέττυ μου, είναι ότι τώρα και πολλόν καιρό ο παππούς σου ο κύριος Ντένις Μάκ-Γκουέρ που κατοικούσε στο Μπέλφαστ της Ιρλανδίας, είχε μεταναστεύσει στην Αυστραλία με την ελπίδα να βρῇ την τύχη του στα χρυσωρυχεία που είχαν ανακαλυφθῇ εκεί. Έστερα από δέκα χρόνια κακοπείρας και στερήσεων, επέτυχε επιτέλους το σκοπό του, και απέκτησε μεγάλη περιουσία. Έγραψε τότε στο γιό του για να πάη να τον βρῇ και να ζῇ μαζί του πλούσιος κι' ευτυχισμένος. Μα το γράμμα αυτό δεν έφτασε ποτέ στα χέρια τοῦ γιου του, γιατί κι' εκείνος είχε έρθει στην Αμερική όπου παντρεύτηκε. Αυτό το έμαθε ο παππούς σου από διαφόρους γνωστούς. Έκανε λοιπόν διάφορες έρευνες για να ανακαλύψῃ τὰ ίχνη τοῦ γιου του, αλλά χωρίς να πετύχῃ τίποτε. Σ' αυτό το διάστημα πέθανε. Ωστόσο και μετά τον θάνατό του οι έρευνες δεν σταμάτησαν και οι έκτελεστές της διαθήκης του δεν έπαψαν να κάνουν κάθε ενέργεια

για ν' ανακαλύψουν το γιό του, το Μαρτίνο Μάκ-Γκουέρ, ή τούς κληρονόμους του.

«Όταν ο πληρεξούσιος τοῦ παππού σου, ένας δικηγόρος από την Μελβούρνη, ο κύριος Μόρρις, έμαθε ότι ο Μαρτίνο Μάκ-Γκουέρ είχε εγκατασταθῇ στην Αμερική όπου και παντρεύτηκε, αποφάσισε να έρθῃ κι' αυτός εἰς νὰ τον βρῇ. Κι' έπειδή σκέφθηκε ότι τις άσφαλέστερες πληροφορίες θα μπορούσε να τις συλλέξῃ στη Νέα Υόρκη, πήγε άμέσως σ' αυτή την πόλη. Έτυχε λοιπόν τὸν περασμένο μήνα να πάω κι' εγώ για μερικές ημέρες στη Νέα Υόρκη και να συναντήσω σ' ένα φιλικό μου σπίτι, αυτόν τὸν κύριο Μόρρις.

Μαζί με άλλες συζητήσεις έτυχε να μιλήσουν και για την υπόθεση που τὸν είχε φέρει στην Αμερική. Τότε οι φίλοι μου θυμήθηκαν ότι κάμποσα χρόνια πριν ένας ταξιδιώτης Μαρτίνο Μάκ-Γκουέρ είχε σκοτωθῇ σ' ένα σιδηροδρομικό δυστύχημα.

Η καταστροφή εκείνη είχε κάνει μεγάλη έντύπωση σ' όλη την Αμερική και ἐπὶ πολλόν καιρό γινόταν λόγος γι' αυτήν, κι' έτσι δεν είναι παράξενο πως ύστερα από τόσα χρόνια οι φίλοι μου θυμόνταν τ' όνομα ενός από τὰ θύματα. Θυμήθηκαν ακόμη πως ο Μάκ-Γκουέρ αυτός είχε μαζί του και τὸ κοριτσάκι του, ένα μωρό λίγων μηνῶν μόλις, και πως το παιδί αυτό τοῦ είχε περιμαζέψει ένα άσπλο. Ποιό ήταν όμως αυτό το άσπλο και ποῦ βρισκόταν, αυτό οι φίλοι μου δεν ήξεραν να το πουν.

Ε-χοντας συγκεντρώσει τις πληροφορίες αυτές ο κ. Μόρρις ξανάρχισε τις έρευνές του, αλλά και πάλι χωρίς καμμιὰ επιτυχία.

«Εγώ είχα παρακολουθῇ με μεγάλο ενδιαφέρον όλη αυτή την υπόθεση. Νὰ σκέπτομαι, πως ένα δυστυχισμένο πλάσμα θα περνούσε ίσως την πὸ σκληρή ζωή, ενώ είχε τὰ μέσα για νὰ ζῇ τελείως διαφορετικά: πως θα φυτοζωοῦσε στην πὸ σκοτεινὴ ἀμάθεια, ενώ θα μπορούσε να μορφωθῇ και νὰ σκορπίσῃ το καλὸ γύρω της! Τ' όνομα Μάκ-Γκουέρ, που άλλωστε δεν είναι και πολὺ κοινό, μου έμεινε χαραγμένο στο μυαλό μου. Κι' έτσι τις προάλλες — εκείνο τὸ πρωί τοῦ καταδρέματός — δ-ταν άκουσα νὰ σε φωνάζουν μ' αυτό τ' όνομα, μου πέρασε εἰς νὰν τὸ μυαλό μου ἡ ιδέα ότι μπορούσε νὰ-σουν το παιδί που γύρευε ο κ. Μόρ-

ρις. Τοῦ ἔγραψα λοιπὸν σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ σὲ λίγες μέρες θὰ εἶναι ἐδῶ».

— Μις Βάν-Κούρτ, εἶπε ἡ Μπέττυ στὴ μίς Μαργκκαρέτ, ἀπλώνοντάς της τὸ χέρι της, μπορεῖτε νὰ με τοιμήσετε, σὰς παρακαλῶ;

— Νὰ σὲ τοιμήσω; ἀπόρησε ἡ Μαργκκαρέτ, κοιτάζοντας ἐκπληκτικὴ τὸ παιδί.

— Καὶ σεῖς, κύριε, μὲ τοιμπάτε κι' ἐσεῖς; ἐξακολούθησε ἡ Μπέττυ, πλησιάζοντας τὸ Ριχάρδο.

— Ἄν σὰς κάνῃ εὐχαρίστηση, δεσποινίς, ἀπάντησε γελώντας ὁ νέος, γιατί νὰ σὰς τὸ ἀρνηθῶ;

Καὶ πιάνοντας τὸ μπράτσο τῆς Μπέττυ τῆς τσούφισε ἐλαφρά, λέγοντάς της:

— ὦ, εἶσαι ξύπνια, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Εἶχε καταλάβει τὴν αἰτία τῆς παράδοξης παρακλήσεως τῆς Μπέττυ.

— Ὅλα αὐτὰ μοῦ φαίνονται τόσο ἀπίστευτα, δικαιολογήθηκε τὸ παιδί, πὺ νόμισα ὅτι ἔβλεπα ὄνειρο.

— Λοιπὸν, εἶπε ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὁ δυστυχισμένος μου πατέρας εἶναι βέβαιον πὺ σκοτώθηκε σ' αὐτὴν τὴν καταστροφὴ.

— Ἀλλοίμονο!

— Καὶ ἡ μητέρα μου;

— Ὑποθέτουν ὅτι κι' αὐτὴ σκοτώθηκε. Μὰ δὲν ἔχουν θετικὲς ἀποδείξεις. Δὲν βρῆκαν τὸ σῶμα της, μὰ οὕτε καὶ τὴν ἴδια πουθενὰ ζωντανή.

— Χωρὶς πατέρα! Χωρὶς μητέρα! Χωρὶς παπποῦ κάιν, ἀφοῦ κι' αὐτὸς ἔχει πεθάνει, ἔκανε ἡ Μπέττυ μὲ μελαγχολία.

— Καὶ τώρα, Μπέττυ, ἔκανε ὁ Ριχάρδος γιὰ νὰπομακρύνῃ τὸ μυαλὸ τοῦ παιδιοῦ ἀπ' αὐτὲς τὶς πένθιμες σκέψεις, πὺς λογαριάζεις νὰ χρησιμοποίησῃς ὅλα αὐτὰ τὰ χρήματα πὺ θὰ πάρῃς στὰ χέρια σου;

— ὦ, ἔχω σκοπὸ νὰ κάνω ἕνα σωρὸ πράγματα, μὰ πρῶτα-πρῶτα θὰγοράσω μιὰ ἄσπρη ὀμπρέλλα!

— Μιὰ ἄσπρη ὀμπρέλλα! Καὶ τί σκοπεύεις νὰ τὴν κάνῃς ἐσὺ μιὰ ἄσπρη ὀμπρέλλα;

— Νὰ τὴν χαρίσω στὴν μίς Μαργκκαρέτ, ἀντὶ γιὰ κείνη πὺ τῆς χάλασα μὲ τὸ κατάρρεγμα, εἶπε ἀπλὰ ἡ Μπέττυ.

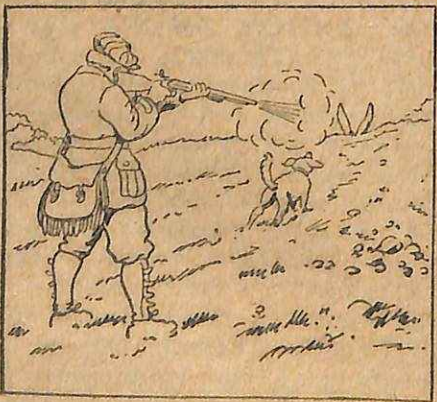
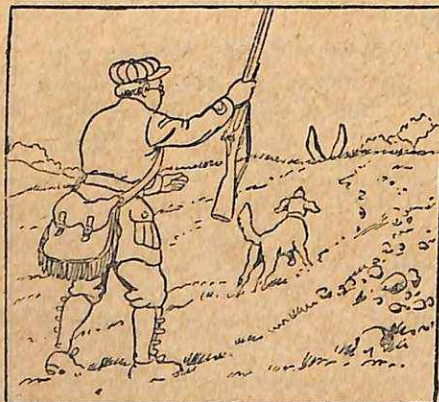
Ἡ μίς Μαργκκαρέτ εἶχε πολὺ καλὴ καρδιά γιὰ νὰ μείνῃ ἀδιάφορη.

— Αὐτὴ ἡ ὀμπρέλλα θὰ μ' ἀρέσῃ πολὺ περισσότερο ἀπ' τὴν ἄλλη, εἶπε, μιὰ καὶ θὰ εἶναι δῶρο τῆς μικρῆς μου φίλης. Κι' ὕστερα, τί θ' ἀγοράσῃς; πρόσθεσε.

— Ἕνα σπῆτι.

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΛΑΓΟΣ

ΜΙΑ ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ 4 ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

— Ἕνα σπῆτι;

— Ναι, Ἕνα σπῆτι! Τὸ εἶχα πάντα καὶ μὲ ν' ἀποκτήσω ἕνα σπῆτι δικό μου. Ποτέ μου δὲν γνώρισα ἄλλο σπῆτι ἐκτὸς ἀπ' τὸ ὄρφανοτροφεῖο καὶ τὸ ξενοδοχεῖο τῆς κυρίας Τοῦκερ, καὶ σ' ἀλήθεια δὲν ξέρω ποῖδ ἀπ' τὰ δυὸ συχαίνομαι περισσότερο.

— Μὰ, πρόσθεσε πηδώντας ἀπὸ τὴν καρέκλα της, μοῦ φαίνεται, κυρία, ὅτι εἶναι ὦρα νὰ γυρίσω στὴς κυρίας Τοῦκερ. Ἡ Βιργινία ἡ μαγειρίσσα μὲ περιμένει γιὰ νὰ τῆς, καθάρῃς τις πατάτες.

— Ἡ Βιργινία μπορεῖ νὰ κάνῃ καὶ χωρὶς ἐσένα, σήμερα... ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ Ριχάρδος.

— Ὁχι, εἶπε ἡ μίς Μαργκκαρέτ. Γι' ἀπόψε θὰ κάνῃ καλὰ νὰ γυρίσῃ πῶς στὸ σπῆτι τῆς κυρίας. Αὐριο, καλὸ μοῦ παιδί, θάρρω νὰ σὲ πάρω, καὶ μαζί θὰ πάμε ν' ἀγοράσουμε μερικά φορέματα πὺ νὰ ταιριάζουν καλύτερα μὲ τὴν καινούργια κοινωνικὴ σου θέση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Σχέδια γιὰ τὸ μέλλον

Ἡ Μπέττυ γύρισε στὴν Οὐώρρεν-στρήτ περπατώντας ἀργὰ κι' ἀναπλάθοντας μέσ' στὸ μυαλὸ της ὅλα τὰ ἀπρόοπτα πὺ τῆς εἶχαν τύχει. Εἶχε παρακαλέσει τὴν μίς Μαργκκαρέτ νὰ μὴν τῆς δώσῃ κανέναν γιὰ συνοδεία, ὅπως τῆς εἶχε προτείνει στὴν ἀρχή, γιατί ἤθελε νὰ μείνῃ μόνη της μὲ τὶς σκέψεις της.

Πότε-πότε θυμόταν τὴ Βιργινία καὶ τὶς πατάτες πὺ τὴν περίμεναν κι' ἄνοιγε τὸ βῆμα της· μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τῆς ἐρχόταν ἕνα πληθὺς ἄλλες σκέψεις στὸ μυαλὸ της κι' ἀφηρημένη στεκόταν στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Ὁ ξαφνικὸς πλοῦτος πὺ τῆς εἶχε πέσει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ δὲν τὴν εἶχε κάνει νὰ τὰ χάσῃ. Ἀπεναντίας εἶχε διατηρήσει ὅλη τὴν ψυχραιμία της καὶ μὲ ξεκάθαρο τὸ μυαλὸ της ἔκανε διάφορα σχέδια γιὰ τὸν τρόπο πὺ θὰ χρησιμοποιοῦσε τὰ χρήματά της.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα θ' ἀγόραζε ἕνα σπῆτι, αὐτὸ ἦταν σίγουρον, ἕνα σπῆτι μ' ἕνα κῆπο γεμάτο ἀπὸ ὠραῖα λουλούδια καὶ μὲ μιὰ βραγιὰ φράουλες. Εἶχε δεῖ μιὰ τέτοια βραγιὰ λίγες μέρες πρὶν, περτώντας ἀπ' ἔξω ἀπ' ἕνα σπῆτι καὶ σκεπτόταν ὅτι θὰ ἦταν ἔξοχο πρᾶγμα νὰ κατέβῃ κανεὶς στὸν κῆπο καὶ νὰ κόψῃ καὶ νὰ φάῃ ὅσες φράουλες ἤθελε. Ὁ ἀγόραζε ἀκόμη δυὸ ἀγελάδες πὺ θὰ τὶς ἄρμεγε μόνη της· στὴν ἀρχὴ θάταν κάπως δύσκολο, ἀλλὰ στὸ τέλος θὰ τὰ κατὰφερνε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ANDERSEN

ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΔΕΝΤΡΟΥ

Στὴν κορφὴ μιᾶς ἄγριας καὶ ψηλῆς ἀκτῆς, στὴν ἀκρὴ τοῦ θάλασσης, πὺ φτάνει ὡς τὴν θάλασσα, ὑψωνόταν μιὰ ἀρχαία, αἰωνόβια βελανιδιά. Εἶχε φτάσει ἀκριβῶς τὰ τριακόσια ἑξήντα πέντε χρόνια. Μὰ ἂν τὴν ἔβλεπε κανεὶς τόσο περήφανη καὶ ῥωμαλέα, ὠρισμένως δὲ θὰ τὸ πίστευε.

Τὶς ἀνοιξιὰτικες λιανάδες, τὰ ἔντομα στριφογύριζαν καὶ βούτζαν χαρούμενα τριγύρω στὴν κορφὴ της. Μιὰ φορὰ, μιὰ πεταλούδιτσα κάθισε σ' ἕνα φύλλο.

— Φτωχὸ πλασματάκι! εἶπε ἡ βελανιδιά. Ὅλη σου ἡ ζωὴ βαστάει μονάχα μιὰ μέρα. Τί λίγο! Τί θλιβερό!

— Θλιβερό! ἀπάντησε τὸ ἔντομο. Μὰ τί θὰ πῇ λοιπὸν αὐτὴ ἡ λέξη, πὺ τόσο συχνὰ τὴν ἀκούω; Ὁ ἥλιος λάμπει τόσο χαρούμενα! Ἡ αὐρα φυσᾷ τόσο ἀπαλά! Ὅλο μοῦ τὸ εἶναι γεμίζει εὐδαιμονία!

— Ναι, μὰ σὲ λίγες ὥρες, τὰ πάντα θὰ τελειώσουν. Θὰ πεθάνεις.

— Θὰ πεθάνω; Καὶ τί θὰ πῇ πάλι αὐτό; Σὺ ἔχεις πεθάνει;

— Ὁχι. Ἐγὼ ἔχω ζήσει χιλιάδες μέρες. Οἱ δικές μας οἱ μέρες εἶναι δλάκερες ἐποχές. Ἀλλὰ πὺς νὰ σὲ κάμω νὰ τὸ καταλάβεις αὐτό; Εἶναι τόσο μακρὸ τὸ διάστημα, ὥστε δὲ θὰ μπορέσει νὰ τὸ χωρέσει ὁ νοῦς σου.

— Ἀλήθεια, δὲν πολυκαταλαβαίνω πόσομποροῦν νὰ κρατήσουν αὐτὲς οἱ χίλιες μέρες. Αὐτὸ εἶναι πὺ τὸ λένε «αἰωνιότης»; Πάντως, ἂν σὺ ζεῖς τόσο πολὺ, ἐγὼ ἔχω τώρα χίλιες στιγμές, πὺ εἶμαι εὐτυχισμένη. Γιὰ πὺς μου, σὰν πεθάνεις, ὅλα αὐτὰ γύρω θὰ πεθάνουν κι' αὐτὰ μαζί σου;

— Ὁχι, ὄχι, τ' ἄλλα θὰ ζήσουν ἀκόμη πὺ πολὺ ἀπὸ μὲν, ἀποκρίθηκε ἡ βελανιδιά. Αὐτό, νὰ σοῦ πῶ, κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω.

— Ἐ, λοιπὸν εἴμαστε τὸ ἴδιο, μόνον πὺ λογαριάζουμε μὲ διαφορετικὸ τρόπο.

Κι' ἡ πεταλούδιτσα ξανάρχισε τὸν τρελλὸ χορὸ της καὶ πετοῦσε καμαρώνοντας τὰ διάφανα φτερά της, πὺ ἐλαμπαν σὰν τ' ὠραιότερο σατέν. Ἀνάσαινε γεμάτα τὸν ἀέρα, πὺ μοσκοῦριζε ἀπὸ τ' ἀγιόκλημα, τὸ θυμάρι, καὶ τὰ φρεσκοκομμένα ἀστάχια. Μεθοῦσε ἀπὸ τὰ τόσα ἀρώματα. Ὑστερα ξανακάθισε στὸ φύλλο, ὕστερα πάλι ξανάρχισε νὰ πετᾷ μὲ τὰλλα ἔντομα.

Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ γέρνει κι' ἡ πεταλούδα αἰσθάνθηκε ὅτι τὴν κοῦ-

τρελλὰ κι' ὕστερα νὰποκοιμῶνται εὐτυχισμένες.

Τὸ θέαμα αὐτὸ ἐπαναλήφθηκε πολλές φορές, μὰ τὸ δέντρο δὲν τὸ ἐννοοῦσε καὶ καλά. Εἶχε ὥστόσο καιρὸ νὰ σκεφθεῖ. Γιατὶ τὰ δέντρα δὲν κοιμούνται παρὰ μόνον τὸ χειμῶνα καὶ τὶς ἄλλες ἐποχές ἀγρυπνοῦν καὶ σκέπτονται χωρὶς διακοπὴ.

Πλησίαζε ὁ καιρὸς πὺ θάναπαύεταν: τελειῶνε τὸ φθινόπωρον καὶ τὰ δέντρα ἄρχιζαν σιγά-σιγά νὰ γυμνώνονται. Ἐχανε κι' ἡ βελανιδιά λίγα λίγα τὰ φύλλα της.

— Κοιμήσου, κοιμήσου, τραγουδοῦσαν οἱ ἀνεμοὶ ὀλόγυρά της. Θὰ σὲ νανουρίζουμε γλυκὰ κι' ὕστερα θὰ σὲ τραντάξουμε τόσο δυνατὰ πὺ τὰ κλαριά σου θὰ τρίξουν εὐχάριστα σὰν κόκκαλα. Κοιμήσου, κοιμήσου. Εἶναι ἡ τριακοστὴ ἑξηκοστὴ πέμπτη νυχτιά σου. Κι' ὅμως, ἂν συγκριθεῖς μὲ μᾶς, εἶσαι ἀνήλικη, σὰν τὸ μωρὸ στὴν κούνια τοῦ. Κοιμήσου, κοιμήσου. Τὰ σύννεφα θὰ σκορπίσουν χιόνι καὶ θὰ σκεπάσουν ὁμορφα καὶ ζεστὰ τὶς ρίζες σου. Καλὴ σου νύχτα. Ὁνειρα γλυκὰ!

Κι' ἔχασε ἡ βελανιδιά ὅλα της τὰ φύλλα κι' ἀποκοιμήθηκε γιὰ ὅλο τὸ μεγάλο χειμῶνα. Κι' ὀνειρεύτηκε, κι' εἶδε σ' ὄνειρό της, ὅπως συμβαίνει καὶ στοὺς ἀνθρώπους, ὅλη τὴν περασμένη της ζωὴ.

Ἦ! Εἶδε πὺς βγήκε ἀπ' ἕνα βελανίδι. Πὺς κινδύνει, τότε πὺ ἦταν ἕνα τρυφερότατο δέντρο, καὶ τὴ φάει

κατοῖκι. Ὑστερα μεγάλωσε μιὰ γαρά. Πολλὲς φορές οἱ δασοφύλακες τὴν καμάρωναν καὶ πολλοὶ ξυλοκόποι εἶχαν σκεφθεῖ νὰ τὴν κόψουν καὶ νὰ κάμουν δοκάριον. Ὅσος ἔφτασε στὸν τέταρτον αἰῶνα της καὶ σήμερα κανένας πὺ δὲ σκεπτόταν νὰ τὴν κόψῃ, γιατί ἦταν τὸ ὁμορφότερο στολίδι τοῦ θάλασσης. Ἀπὸ μακριὰ τὴν ἀγνάντευαν οἱ θαλασσινοὶ, κι' ὅταν ἔδβαιναν στὴν ξηρὰ πλάγιαζαν καὶ κοιμόνταν σὲς ρίζες της.

Ὁ ὕπνος τῆς βελανιδιάς γινόταν

«Ἰππότες μὲ γυαλιστερές πανοπλίες, πὺ γύριζαν ἀπὸ τὴν σταυροφορίαν...» (Σελ. 104, στ. α')

ρασε πὺς ἡ τόση εὐθυμία. Τὰ φτερά της ἀτονόσαν καὶ σιγά-σιγά γλύστροσε ἀθόρυβα στὴ μαλακὴ χλόη. Ἐπῆσε στὸ φύλλο μιᾶς μαργαρίτας καὶ σήκωσε μιὰ φορὰ ἀκόμη τὸ κεφάλι της νὰ κοιτάξῃ τὸ γελαστὸ κάμπο καὶ τὴ γαλανὴ θάλασσα. Ὑστερα τὰ ματάκια της ἐκλείσαν· σιγανὸς ὕπνος τὴν νάρκωσε.

Εἶχε πεθάνει...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ βελανιδιά, εἶδε ἄλλες πεταλοῦδες. Μίλησε καὶ μ' αὐτὲς, τὶς εἶδε νὰ παίζουν κι' αὐτὲς

έλο και πιά βαθύς όσο προχωρούσε ο χειμώνας, κι' ακριβώς τη νύχτα των Χριστουγέννων όνειρεύτηκε πως ήταν γεμάτη πράσινα και ροσσερά φύλλα. Οι άχτινες του ήλιου έπαιζαν με λαμπρές ανάυγειες κι' ο άέρας ήταν γεμάτος βάλσαμα. Πεταλούδες ποικιλόχρωμες πετούσαν κι' έπαιζαν κρυφτό, μεθυσμένες από τη χαρά της εφήμερης ζωής τους.

Άξαφνα, μια λαμπρή συνδεία προχωρεί: "Ήταν πρόσωπα, που ή γέριχη βελανιδιά τ' είχε ιδεί να περνούν μπροστά της κατά τη διάρκεια της μακρινής ζωής της. Μπροστά πήγαιναν καβαλλάρηδες, ίππότες με γυαλιστερές πανοπλίες, που γύριζαν από τη σταυροφορία, πυργοδοσπότες με πλούσιες ένδυμασίες. Τό κυνηγετικό κέρας άντηχίσε, τ'α σκυλιά γαύγισαν. Τό έλάφι τ'όβαλε στ'α πόδια. Ύστερα ήρθαν στρατιώτες με πλουμιστές στολές κι' έστησαν τη σκηνή τους κάτω από τη γέριχη βελανιδιά, άναψαν φωτιά κι' άρχισαν ν'α γλεντούνε και ν'α τραγουδούν πολεμικά τραγούδια.

(Τό τέλος στο έρχόμενο)

Μ. Α. ΕΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΩΝ

Άγαπητοί μου,

ΣΗΜΕΡΑ που σ'α γράφω, έχω **τόνομά μου**. Με λένε, ξέρετε, Γρηγόρη κι' είναι ή 25 Ιανουαρίου, έορτή Άγίου Γρηγορίου του Θεολόγου. Εύχετήρια όμως λαβαίνω κι' άλλες ημέρες του χρόνου, γιατί υπάρχουν κάμποσοι άλλοι Γρηγόριοι στο Καλαντάρι. Π: χ: Γρηγόριος ο Θυματουργός, από τη Νεοκαισάρεια της Καππαδοκίας, που τον έκαμε Χριστιανό κι' επίσκοπο ο πολός Ωριγένης. Έπειτα Γρηγόριος ο Πλάμας, μοναχός στο Άγιονόρος, που υπερασπίσθηκε τόσο καλά τ'α δόγματα της Όρθοδοξίας έναντίον των Λατίνων και των άλλων αίρετικών. Έπειτα Γρηγόριος ο Νύσσης—ένίσκοπος δηλαδή—άδελφός του Μεγάλου Βασιλείου, θανάσιμος κι' αυτός έχθρής των Άρειανών. Άλλά ο μεγαλύτερος κι' ο περιφημότερος απ' όλους στάθηκε αυτός που γιορτάζεται σήμερα, ο Θεολόγος Γρηγόριος, ένας από τους ξεχωριστούς εκείνους Πατέρες της Έκκλησίας που δνομάζονται «Τρεις Ίεράρχαι» και είναι αυτός, ο Μέγας Βασίλειος κι' ο Ίωάννης ο Χρυσόστομος. Ναι, ένας από τους τρεις αυτούς «μεγίστους φωστή-

ρας» είναι κι' ο Γρηγόριος ο Θεολόγος, που «ο ποιμένιγκς αύλός της θεολογίας του—όπως λέει τ'ο τροπάρι—τ'ας των ρητόρων (των εθνικών, των ειδωλολατρών) ένίκησε σάλπιγγας». . . . Μά κι' αυτός ήταν ρήτορας εύγλωττώτατος, και συγγραφέας θαυμάσιος, και ποιητής δοκιμώτατος. Ναζιανζηνός, γεννήθηκε στην Άρειανζό της Καππαδοκίας, σπούδασε στην Καισάρεια πρώτα και κατόπι στην Άλεξάνδρεια, και τέλος ήρθε σ'ας Αθήνας—«φοιτητής» σ'α ν'α λέμε—όπου έκαμε στενό φίλο τον Μεγάλο Βασίλειο, τον συσπουδαστή του, και γνωρίστηκε με τον αυτοκράτορα Ίουλιανό τον Παραβάτη. Άφου τελείωσε τις σπουδές του, έγινε επίσκοπος Σωσίμων στην Καππαδοκία κι' άργότερα άνέβηκε σ'όν πατριαρχικό θρόνο της Κωνσταντινουπόλεως. Οι Άρειανοί, που τους πολεμούσε άμείλικτα, τον άνάγκασαν ν'α παραιτηθί. Κι' από τότε ως τ'α βαθιά του γηρατιά, έζησε άσκητεύοντας, μελετώντας και γράφοντας, στην πατρίδα του. Πλήθος συγγράμματα μ'ας άφησε ο Γρηγόριος—λόγους, έπιστολές, ποιήματα και άλλα. Και γι' αυτό θεωρείται όχι μόνο ένας από τους στυλοβάτες της ορθόδοξης χριστιανικής Έκκλησίας, αλλά κι' ένας από τους γλαφυρότερους κι' άττικώτερους λογοτέχνες του καιρού του.

Αυτόν λοιπόν τ'ο μεγάλο Γρηγόριο γιορτάζει σήμερα ή άγία μας Έκκλησία, και μ' αυτόν γιορτάζουμε και μεϊς που έτυχε ν'άχουμε τ'ο δοξασιμένο όνομά του. Άλλά ο πολός κόσμος αυτό δέν τ'α ξέρει, και κάθε φορά που βλέπει κανείς σ'όν Ήμεροδείκτη του «του άγίου Γρηγορίου», στέλνει εύχετήρια σ'όν φίλους του συνονόματους με την ιδέα πως γιορτάζουν. Έτσι κι' εγώ λαβαίνω κι' άλλες ημέρες του χρόνου, και μάλιστα σ'ας 10 Ιανουαρίου, που είναι του Άγίου Γρηγορίου του Νύσσης. Συχνά, λαβαίνοντας κανένα τέτοιο παράκαιρο τηλεγράφημα ή έπισκεπτήριο, ξαφνιάζομαι κι' άπορώ: «Μπά! γιορτάζω σήμερα! δέν τ'α ξέρω!». Άλλά τί τ'α θέλετε! καθ' εύχετήριο, είτε παράκαιρο εϊτ' επίκαιρο, είτε πρόωρο, εϊτε **κατόπιν έορτής**—γιατί λαβαίνω μερικά και την 30 Ιανουαρίου, που γιορτάζονται οι Τρεις Ίεράρχαι μαζί—είναι τ'ο ίδιο εύπρόδεκτο, σ'α δείγμα πάντα μ'ας θύμησης, μ'ας έντίμησης, μ'ας άγάπης. . . . Άλλη φορά—τί άνόητος που ήμουν!—μου κακοφαινόταν, θύμωνα: «Ώχ κι' αυτός! δέν ξέρει πότε γιορτάζω». Είχα, βλέπετε, την άξίωση ν'α ξέρη ο άλλος πως γιορτάζω τ'ο άγίου Γρη-

γορίου του Ναζιανζηνού, κι' όχι τ'ο Νύσσης ή τ'ο Θυματουργού, και δέν μου έφτανε που ο άνθρωπος, άμα είδε τ'ονομα σ'όν Ήμεροδείκτη του, θυμήθηκε και μένα κι' είχε την καλοσύνη ν'α μου στείλ'α ένα λουλούδι, ένα γλυκό και—τ'ο καλύτερο—μια εύχ'α βγαλμένη ίσως απ' την καρδιά του!

Σήμερα λαβαίνω απ' τ'ο πρωί. . . . Πόση χαρά μου κάνουν, όταν μάλιστα έχουν τ'ονοματάκι κανενός Διαπλάσπουλου, καμμιός Διαπλάσπουλας! . . . Καθώς είπα κι' άλλη φορά, αυτή την ήμέρα, που γιορτάζω, συνήθισα από μικρός ν'α τη θεωρώ δική μου. Έχω τ'ονομά μου! Ξαναγίνουμαι παιδί, θυμάμαι όλη τη χαρά, όλο τ'ο καμάρι που είχα «του άγίου Γρηγορίου», κι' αισθάνουμαι άκόμα τ'α ίδια, άν κι' έχουν περάσει τόσα χρόνια από την εύτυχισμένη έποχή που με γιόρταζε, σ'όν πατρικό μου σπίτι, στη Ζάκυθο, ή μητέρα μου. . . .

Οί χαρές μου άρχιζαν απ' την παραμονή. Ή μητέρα μου έφτιανε γλυκά και συγύριζε τ'ο σπίτι. Τό βράδυ έρχόνταν οι «μουζικάντες» κι' έπαιζαν στην είσοδό μ'ας ένα-δυό κομμάτια. «Και τ'ο χρόνου! ν'α μ'ας ζήση τ'ο παιδί!». Εγώ ο ίδιος έβγαίνα και τους φιλοδωρούσα με τ'ο άσημένιο πεντόδραχμο που μου έδινε ή μητέρα μου. Τό πρωί άρχιζαν τ'α φιλιά και τ'α δώρα. Όλα δέν ήταν βέβαια για μένα, άφου έστελναν και. . . μποτίλιες κρασί. Άλλά εγώ τ'α θεωρούσα δικά μου και γενναιόδωρα τ'α χάριζα σ'όνς άλλους. . . . Έπειτα έρχόταν ο παπάς της ένορίας με τη «μερίδα» μου από τόν άγιο άρτο, τυλιγμένη σ'ε άσπρο χαρτί. Έπειτα οι «κύριοι», οι συγγενείς, οι φίλοι, με λουλούδια σ'όν χέρι και σ'όν στόμα μ' εύχές. Και τ'απόγεμα οι «κυρίες». Τό σαλόνι μ'ας γέμιζε. Κι' εγώ πιά ν'α τριγυρίζω, ν'α σκαρφαλώνω σ'ε γόνατα, ν'α παίρνω φιλιά και χάδια, και, με τ'α καλά μου ρούχα, ν'α καμαρώνω σ'α γύφτικο σκεπάρνι. Μοϋ φαινόταν πως έβη ή Ζάκυθος, όλος ο κόσμος, με μένα είχε ν'α κάνη. Πως για μένα είχε βγει ο ήλιος, για μένα είχε μεσουανήσει και για μένα είχε βασιλέψει. Ή ήμέρα μου τελοσπάντων. Τ'ο άγίου Γρηγορίου. . . .

Κι' αυτή ή έντύπωση, μετά τόσα χρόνια, παραμένει. Σήμερα που σ'α γράφω, μοϋ φαίνεται πάλι πως είναι ήμέρα μου. Κι' αισθάνουμαι στην ψυχή μου όλη εκείνη την παλιά, την πρώτη, την παιδικτική χαρά. . . .

Σ'ας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΑΜΙΑ

(Μικρού Συλλόγου)

Βαρύ, φριχτό παράπονο έχ' ή φτωχή καρδιά μου. Σ'ε ποιόν ν'α ξεμολογηθώ; που ν'άβρω ένα φίλο, Πονετικό γιά ν'α τ'ο πω τ'α τόσα βάσανά μου; Μοϋρχεται, τ'ο ταμείο μου σ'όν διάβολο ν'α στείλω.

Δυό τρία είκοσάρικα χρωστά κείνος κεί πέρα. Και άλλα τόσα αυτός έδω κι' ο άλλος έχει πίσω. Κι' όταν τολμήσω ν'α τ'ους πω γιά χρέος καμιά μέρα Έκ τ'ων προτέρων ξέρω πως θ'α τ'ο μετανοήσω.

Θαρρείς και μοϋτανε γραφτό—φριχτό!—τ'ο κακομοίρη, Ταμίας εγώ πάντοτε σ'ας έκλογές ν'α βγαίνω—Πολύ μικρό, μορε παιδιά, ν'αι τούτο τ'ο ποτήρι—Σ'ας βεβαίω πως άλλοτε γιά ψήφο δέν πηγαίνω.

Έσένα, ω πανάγαθε θεέ, σ'ε ίκετεύω. Ν'α λυπηθής τ'ο δύστυχο έμένανε και μία Μικρούλα χάρη μοναχά τολμώ ν'α σου γυρεύω: Σ'ας έκλογές ν'α βγάλουνε Μιχάλη γιά ταμιά.

Και όλοι θ'ε ν'α τρέχουνε π'όνς πρώτος ν'α πληρώση. Και τ'ο ταμείο τότε πιά θ'αχη χαρά μεγάλη. Καθένας τους τη συνδρομή προόψμα θ'α τη δώση. Γιά ν'α μη λένε κάποτε: «χρωστά και σ'όν Μιχάλη».

Σεπεσμένη Λαϊδή

✠

ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ

Έλεγα μια μέρα σ'όν λίγο πιά μέγαλο από μένα άδελφό μου:

—Έμένα δέν μορεϊ ν'α με κοροϊδέψη κανένας. Ούτε ο πιά πονηρός. Άν θέλ'ας και σ'όν δοκίμασε.

Τ'α λόγια όμως αυτά δέν πολυάρεσαν τ'ο άδελφό μου.

—Είσαι καυχισιαρός, μοϋ είπε, και ν'α δ'ης τί θ'α σου σκαρώσω.

Αυτό πάει, πέρασε.

Μιά μέρα, ύστερα από κανένα μήνα, άφου καλά φάγαμε, μοϋ λέει ο άδελφός μου σαυτό:

—Ήλ'α, μορε ν'α σου μιλήσω ιδιαιτέρως;

—Πολύ εύχαρίστως.

Και βγήκαμε μαζί έξω. Είχε ένα ύφος τόσο περίλυπο, τόσο κλαψιάρικο, ώστε τόν φοβήθηκα.

—Μήπως σου συμβαίνει τίποτα, Μανώλη; τόν ρώτησα. Π'ες μου τ'ο έμένα τ'ο άδελφό σου.

—Άκουσε, Ήλ'α, μοϋ λέει, τ' απόγευμα θ'α φύω γιά την Άθήνα, μ'α κρυφά από τ'ους γονείς μας. Έχω κά-

ποια σπουδαία υπόθεση. Σ'όν λέω μόνο έσένα. Έχω τόν λόγο σου πως δ'ε θ'α τ'ο π'ες κανενού;

Μηχανικά κι' άθελα κούνησα τ'ο κεφάλι μου. Δέν θ'α τ'ο έλεγα κανενού.

Ξαναγυρίσαμε σπίτι. Έγώ π'αγα στην κάμαρά μου, κι' άρχισα ν'α σκέπτομαι σοβαρά: Πρέπει ν'α τ'ο πω τ'ο μ'αμιά. Αυτό είναι σπουδαίο. Κι' αν συμβ'η τίποτα τ'ο άδελφό μου στην Άθήνα; Μπ'α, θ'α τ'ο μαρτυρήσω, κι' άς υποσέθηκα. Και χωρίς ν'α χάσω καιρό, πιάνω τόν πατέρα μου:

—Μπαμπά, τ'ο λέω, θ'α σου πω κάτι σπουδαίο: τ'ο άπόγευμα ο Μανώλης θ'α φύη κρυφά γιά την Άθήνα. Μά, παρ'ενο π'αγα! Ο μπαμπάς μου έχει ξεκαρδιστεί σ'ας γέλια. Γιατί γελ'ας; σκέφτηκα κι' άρχισα ν'α θυμώνω. Ο καλός μου ο πατέρας όμως με πρόλαβε:

—Ο Μανώλης στην έφτιαξε, μοϋ λέει. Τ'ο είχες πεί κάποτε πως δέν μορεϊ ν'α σ'ε κοροϊδέψη κανένας. Ν'α όμως, που αυτός στην κατάφερε.

Κατάλαβα. Ο Μανώλης είχε συμφωνήσει με τ'ους γονείς μου ν'α μ'ο «σκαρώση», όπως είχε πει, όλη αυτή την ιστορία.

Κι' έτσι διδάχτηκα ν'α μ'ην λέω ποτέ πως «κάτι είμαι».

Δάκρυ Ψυχής

✠

ΒΙΟΠΑΛΗ

—Φημερίδες. . .

Έθνος, Σπερινή, Έστία. . . α. . . α! Δυό, τρεις φορές, αυτή ή φωνούλα άντηχίσε σ'α αυτιά μου, καθώς περνούσα την Όμιονοια.

—Φημερίδες. . .

Στην άρχή μοϋ φάνηκε περίεργη, δέν έδωσα όμως προσοχή.

Δέν είχα κάνει παρά λίγα βήματα, όταν ένοιωσα ένα χέρι ν'α με τραβ'α, και την ίδια φωνούλα, πολύ κοντά σ'ε μ'ας τ'ώρα, ν'α μ'ο λέη:

—Θέλεις Έθνος κυρία;

Ξαφνιασμένη γύρισα.

Ένα άγοράκι έξη-έφτα χρονών, μοϋ έκαν' αυτή την έρώτηση.

Ένα κακικό άρπινε έξω τ'ο μισό χουτσόγουρο κεφάλι και σκέπαζε σχεδόν τις δυό γυάλινες χαντρούλες πούχε γιά μάτια.

Τ'α μαγουλάκια του θύμιζαν αυγά τ'ης Λαμψής, και μια κόκκινη από τ'ο κρύο μπαλίτσα άντικαταστούσε τη μυτίτσα του.

Παντελονάκια στενά, σκέπαζαν τ'α πόδια του ως εκεί που άρχιζαν τ'α μισοτρύπια μποτάκια. Τ'α χεράκια του, μελανιασμένα, έσφιγγαν πεισματάρικα τ'ο έμπόρεμά του, σχηματίζοντας έτσι μικρές βουλιτσές άνάμεσα σ'ας δακτυλάκια του.

—Π'ας σ'ε λένε; τ'ο ρώτησα.

—Λευτέρη.

—Π'ας σχολείο;

—Τ'ώρα όχι, θ'α πάω σ'α μεγαλώσω λίγο, σ'όν νικητήριο!

—Α!; Μπαρό!

Έμεινα δυό λεπτά σκεπτική.

Έχασε την όπομονή του.

—Θ'α πάρης;

Έψαξα τις σέπες μου, βρήκα έ-

να δίφραγκο και τ'ο τ'όδωσα. Μοϋ έδωσε ένα «Έθνος» ζητώντας ν'α βρ'η ρέστα.

—Δ'ε θέλω, κράτησέ τα.

Μ'ε κοίταξε μια στιγμή, με τ'α ματάκια του γεμάτα άπορία, ύστερα έρριξε τ'ο δίφραγκο στην τέπη, κι' έτρεξε ν'α βρ'η άλλον πελάτη.

Τ'ο καίμένο! . . .

Μαργαριταρένια Βασίλισσα

✠

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Μαλλιά ξανθά, δόχρυστα που πλαισίωναν ένα χλωμό προσωπάκι και δυό ματάκια γαλάζια σ'όν τόν ούρανό—αυτή ήταν ή Λιζέττα.

Όλο όμως τ'ο άρμονικό αυτό σύνολο, σκεπασμένο απ' ένα μαύρο άπλό φορεματάκι γιατί ή Λιζέττα ήταν όρφανή. Λίγος καιρός είναι που ή μικρούλα στερήθηκε τ'α χάδια και τ'α φιλιά τ'ης μάνας.

Σ'άν τέλειωνε τη δουλειά της σ'όν σπίτι, πήγαινε έναν περίπατο σ'όν δάσος κι' εκεί μοροϋσε ν'α άφήση τ'α δάκρυά της ν'α τρέξουν ελεύθερα.

Έτσι κι' εκείνο τ' άπόγευμα ή Λιζέττα όλομόναχη πήγε σ'όν δάσος, και γιά ν'α ξεκουραστή, κάθησε σ'ε μια μεγάλη ρίζα. Μιά φωνίτσα σ'ε λίγο άκούστηκε κι' ή μικρή σήκωσε τ'ο κεφάλι της κι' άντίκρισε ένα σπ'ίνο που χοροπηδούσε χαρούμενος. Σηκώθηκε άμέσως γιά ν'α τόν ακολουθήση και μ' αυτόν τ'ο χαρούμενο οδηγό πέρασε μέσα σ'όν δάσος. Είθε μονοπάτια σκοτεινά, που οι άκτινες τ'ο ήλιου δέν τ'α φτάνουν, είδε ώραία καταπράσινα λιβάδια, είδε τ'ο δάσος σ' όλη του την όμορφιά.

Μά ξάφνου ο σπ'ίνος χάθηκε. Τρομαγμένη, κοίταξε ή Λιζέττα γύρω. Και τ'α έκστατικά της ματάκια άντικρύσαν ένα θέαμα άλησμόνητο. Μπροστά σ'ας πόδια της, μια λίμνη άπλωνε τ'α γαλάνα νερά της, και στη μέση τ'ης λίμνης θηρώνόταν ένα ώραίο παλατάκι. Είχε σκάλες μαρμαρίνες που άστράφταν, πυργάκια μεσαιωνικού ρυθμού κι' επάνω σ'ας κορυφές βεράντες του ήταν γλάστρες με πολύχρωμα λουλούδια.

Μπροστά σ' αυτό τ'ο θέαμα ή Λιζέττα άπλωσε τ'α χεράκια της και φώναξε άθελά της:

—Τ'ο παλάτι της Χαράς!

Έυοιαξε τόσο με τ'ο παλάτι της Χαράς, όπως τ'ης τ'ο διηγόταν ή γι'α γιά της!

Γιά μια στιγμή, στη μεγάλη θύρα φάνηκε ν'α χαμογελά ή μορφή τ'ης μάμ'ας της, μ'α χάθηκε εύθύς.

Μιά φορά άκόμα προσπάθησε ή μικρή όρφανή ν'α φτάση τ'ο παλάτι της Χαράς και τη μαυνούλα της, μ'α δέν τ'ο κατόρθωσε γιατί ή μεγάλη λίμνη άπλωνε μπροστά της τ'α βαθιά νερά.

Ξάφνου μια φωνή άκούστηκε. Κι' ή Λιζέττα ξύπνησε.

Άλίμονο, αυτό ήταν ένα όνειρο—μ'α δέν διέφερε και πολύ από τη σκληρή πραγματικότητα.

Τρελλή Ζαννέτ

✠

ΠΑΡΑΜΟΝΕΣ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΟΥ

Ο ΑΡΑΕΚΙΝΟΣ

Ξέρετέ τόν Άρλεκίνο; Αυτόν που τ'ο κοστούμι του τραβάει από μακριά.

Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν) **Κουρσάρων** (θὰ τὰ διαβάσω καὶ θὰ σοὺ πῶ· εὐχαριστῶ γὰρ ὅλα·) **Φωτερό Σκοτάδι** (αὐτό, θὰ εἰ-
δες, σοὺ ἐνέκριναν καὶ χαίρω πολὺ· γράφε
μου) **Γαῖλαρδιαν καὶ Καλαβρυτινάκι**
(χαίρω πὺν ὅς ἀρέσουν τὰ μυθιστορήμα-
τά μου· ἔστειλα 25 τετράδια·) **Διλικαν**
Ζωγράφου (κι· ἐγὼ χαίρω πὺν ἀπέκτησα
μιά τόσο καλὴ φίλη καὶ σ' εὐχαριστῶ πὺν
φροντίζεις κιόλα γὰρ τὴ διάδοσή μου· ναί,
μόνο δταν θὰ μπορῇς θὰ μοῦ γράφης, γι-
ατί πρῶτα τὰ μαθήματα· λυσόχαρτο ἔστει-
λα·) **Βάσω Γ. Λάζου** (ἀφοῦ τ' ἀδέλφια
σου ἦταν συνδρομητὰί μου κι' ἀφοῦ διάβα-
σες τόσους παλιούς μου τόμους, φυσικὸ εἶ-
ναι, ἂν καὶ νέα συνδρομητρία, νὰ μ' ἀγα-
πᾶς ὅταν παλιὰ· χαίρω πάρα πολὺ γὰρ τὴ
γνωριμία κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφης·) **Ἀν-
ναν Κασιμάτη** (Ὁδηγὸν ἔστειλα·) **Δήμιον**
Ἀνθὸν (φυλλάδια καὶ λυσόχαρτο ἔστει-
λα·) **Θεοδόσιον Ἀναγνωστοπούλου** (εὐ-
χαριστῶ πολὺ γὰρ ὅλα· τέτοιες ἀργοπορίες
δὲν ἔχουν καμμιά σημασία·) **Δούλαν Δε-
βιτζάκη** (Ὁδηγὸ καὶ λυσόχαρτο ἔστειλα·)
**Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, Μακεδονικὸν Ἐν-
τελβαίς, Λυσόχαρτο** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12
'Ιανουαρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 262ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέ-
χρι τῆς 28 Μαρτίου.

101. Δεξιόγραφος

Θηλυκὴ μὲ ἄντωνυμία
Μὲ συγγένισσά σου ἐνώνεται·
Μόνο ψέμμα, ἰδέε, δὲν εἶναι
"Ο,τι τώρα φανερώνεται.

Μηλολόγηθαι

102. Στοιχειόγραφος

Κάποια νῆσος εἶμαι,
Στὸ Αἰγαίον κεῖμαι
Κι' ἀρκετὰ μεγάλῃ·
Χάνω τὸ κεφάλι;
Νῆσος πάλι μένω,
Μὰ μικραίνω.

Δεξαμένο Τριπολιταστάκι

103. Στοιχειοτονόγραφος

Στ' ἁγιασμένο τοῦτο μέρος,
Σὺ, παπὰ μου, λειτουργοῦσες·
Μὲ τὸν τόνο ἀναβάζεις,
"Ἐνα γράμμα του ἀλλάξεις,
Καὶ τὸ κάνεις... βασιλέα,
Στὶς ἀρχαῖες Συροκαοῦσες!

Μαρίνος Βέγιας

104. Αἵνιγμα

Τοῦ σώματός σου μέρος
Τὸ θηλυκὸ μου·
Καὶ μιὰ ἀπ' τὶς διαστάσεις
Τὸ οὐδέτερό μου.

Παγασαία

105. Πυθαγῆς

+
+
++*
++*+*
++*+*+*
++*+*+*+*
++*+*+*+*+*

Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν, σταυροὶ
καὶ ἀστερίσκοι: φωνῆν· θεὰ· ἀρχαία
δυστυχὴς βασιλίσσα· κόρη τοῦ Ἐρεχ-
θῆος· εὐλαβὴς κι' εὐγενικὸς χαιρετι-
σμός· ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς ἐπι-
στημονικῆς μεθόδου πρὸς ἐξαγωγήν θε-
τικῶν συμπερασμάτων· ὀπτικὸν διασκε-
δαστικὸν μηχανήμα.

Οἱ σταυροὶ καθέτως ἤρως ἡμίθεος.
Μακεδονικὸν Ἐντελβαίς

106. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 18 9 4 = Ἀρχαῖος ποιητής.
2 1 7 1 8 3 4 = Φυτὸν ἐδώδιμον
3 4 5 3 6 7 6 2 6 8 = Εἶδος πλοίου
4 5 1 5 9 2 = Μέτρον βάρους
5 1 7 2 6 4 = Ὀρνυμα
6 2 6 7 9 = Μέρος τῆς οἰκίας
7 1 8 6 4 = Φωτίζει
8 3 7 1 4 = Μετεωρολογικόν
9 2 1 = Θεά

Γεώργιος Ἰω. Ἀραχωβίτης

107-109. Μεταμορφώσεις διὰ Φω- νηντολίπων.

[Αἱ λέξεις ὅλαι εἶναι φωνηεντολίποι
καὶ ἡ μία προέχεται ἀπὸ τὴν ἄλλην
διὰ προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως ἑνὸς συμ-
φώνου, Παράδειγμα: Ὁ λόγος διὰ 4
φωνηεντολίπων μεταμορφώσεων νὰ γί-
νῃ ἔργον. Λύσις: λγς (λόγος) λγ (λέγω)
γ (γῆ) γγ (ἄρωγῃ) γγγ (ἔργον).]

1.—Ὁ ποταμὸς διὰ 4 φωνηεντολίπων
μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ῥυαξ.

2.—Ὁ ἀγρὸς νὰ γίνῃ ὁμοίως λειμὼν.

3.—Ὁ αὐλὸς νὰ γίνῃ ὁμοίως κιθάρα.

Φιόρο τοῦ Λεβάντε

110. Ἐπιγραφὴ ἐκ Διπλῆς Ἀκρο- στιχίδος

* * Τὰ δύο πρῶτα γράμματα ἐκάστης
* * τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων,
* * τιθέμενα εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστε-
* * ρίσκων, σχηματίζουν ἐπιγραφὴν,
* * τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:
* * 1, Βασίλισσα τῶν Περσῶν· 2, Μή-
* * νη ἐννέα θυγατέρων· 3, Χρὸνι-
* * κὴ μονάς· 4, Λατίνος λυρικὸς
ποιητής· 5, Ὀμηρικὴ βασιλοποιίς· 6,
Νῆσος τῆς Μ. Βρετανίας· 7, Πόλις
τῆς Γερμανίας· 3, Κράτος τῆς Β. Εὐ-
ρώπης.

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

111. Φωνηεντολίπων

κ - πο - μσ - χος - στ

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

112. Γριφὸς

ικ	ικ	δικ	δικ
Τ	ὦμοι	μο	δικ
ικ	ικ	δικ	δικ
ικ		δικ	Μπρεμπουλίνα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 46

612. Μοσχάριον (Μόσχα, Ρίον).—
613. Χιών (χι, ὦν).—614. Κάσος-Θά-
σος.—615. Σοφὸς (ἀναγινώσκεται καὶ
ἀντιστροφῶς).—616.

Μ Α Η 617. ΑΡΤΕΜΙ-
Ε Ν Χ ΣΙΟΝ (ράσον,
Λ Δ Α τέμμα, Ἐρμεῖ-
Π Ρ Μ ον, μῖσος, Ἰά-
Α Ν Τ Ι Ο Χ Ε Ι Α σιον, στόμα, Ὁ-
Ρ Μ Μ σιρις, νάτριον).

Δ Ε Ε —618. ΠΟΔΑΡ-
Ν Δ Ν ΚΗ (Π-ιστός,
Α Α Η Ὁ-βολός, Δ-ρά-
κος, Ἀ-θως, Ρ-ίον, Κ-τύπος, Ἡ-ώς).

—619. Βλαβερὸν ἀκρασία. (Ἡ ἀνάγνω-
Σ Ι Α σις κατὰ στίχον ἐκ τῶν κάτω,
Α Ρ Κ ἀριστερόθεν καὶ δεξιόθεν ἔ-
Ο Ν Α ναλλάξ. Αἱ λέξεις τῆς Ἀκρο-
Ρ Ε Β στυχίδος: ΣΙΑμ, ἈΡΚαδία,
Β Λ Α ὈΝΑγρος, ΡΕΒέκκα, ΒΑΑ-
χία).—620. Δρυὸς πεσοῦσης πᾶς ἀνὴρ
ἐυλεύεται.—621. Ὁ

622. Σ Ε Ι Ν Ε
ἐνοχος ἐτιμωρήθη ΕΙΛΕ
(ο ἐν ὧ, ὧς, ἔτη, ΕΙΛΕ
μ' ὄρη, θῆ).—623. ΝΕ

Chacun pour soi, Ε
Dieu pour tous.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΓ'—105]

Ταξιδιώτῃ... ἀπλῶς ἤθελα νὰ σὲ εὐ-
χθῶ, ἀφοῦ σοὺ ἀρέσουν τόσο τὰ...
ταξίδια!!! Περιμένω ἕνα τετραδιάκι σου.

Βολιώτικο Ναυτάκι

[ΔΓ'—106]

Προκλήρυσον Διαγωνισμὸν καλλιτεχνι-
κῆς φωτογραφίας καὶ κάρτας. Συμ-
μετοχὴ ἐξαμήνου ἄνω τριδράχμου. Γράφα-
τε (ΔΓ'—33). Δυκόφως τῆς Δόξης

[ΔΒ'—107]

Διαπλασόκοσμε, ζητῶ ἀλληλογραφία.
Δὲν φαντάζομαι νὰ περιφρονῇθῃ;
Δ/σις: Ἡλιαν Κρίσπην, μαθητὴν, Χαλκί-
δα, διὰ: Ἀγγελον τῆς Λευτεριάς

[ΔΒ'—108]

Πρωτοπαίνοντας στὸ μυριόλουστο σα-
λονάκι, χαιρετῶ ὅλους-ες. Νυχτο-
πούλι, Μέγα Ναπολέοντα, τοῦ 1931, τι
γίνεσθε; Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω ἡ-
θοποιούς, τοπεῖα. Ν. Δοβρίδην, Γαληνοῦ 631,
Δράμα. Δακρυομένο Χαμόγελο

[ΔΓ'—109]

Εὐγενικά Διαπλασόπουλα-ες ἀλληλογρα-
φοῦμε; γράφτε μου (ΔΓ'—47). Ἐλπιδοφόρος Ἰππότης

[ΔΓ'—110]

Ροδόγελῃ, Μποέμ, νὰ περιμένω ἀκό-
μα; Ολιμμένη Γοητεία

[ΔΓ'—111]

Αλληλογραφῶ μὲ Μεγάλῃν Τάξιν Ἑλ-
ληνιστί, Γαλλιστί, Ἀγγλιστί. Δ/σις:
Ἱπποκράτους 38-Δ, Ἀθήναι. ΣΜΟΛΕΡ

[ΔΓ'—112]

«ΕΣΠΕΡΑΝΤΟ»

Εξακολουθώντας φέτος τὴ δράση μας,
Εκαθερινόμενος τακτικὸς διαγωνισμοὺς
Μελῶν.

Πρῶτος: Μποροῦμε νὰ μεταφέρουμε
νερὸ μὲ κόσκινο; Προθεσμία τέλος Φλε-
βάρη. Συμμετοχὴ δίδραχμος.—Ἡ καλύτε-
ρη ἀπάντησις βραβεύεται μὲ βιβλίον ἀγορα-
σμένο ἀπὸ σύνολο συμμετοχῶν.—Δ/σις:
(ΔΓ'—29) (Συμμετέχουν ἀποκλειστικὰ Μέ-
λη).—Διαπλασόπουλα θυμίζουμε (ΔΓ'—29)
διαγωνισμὸ καθὼς καὶ τὸ κατέθεσμά μας
στὸ Δημοφύλαγμα μὲ τὸ θρυλικὸ ψευδῶ-
νυμο: ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕΤΟΣ

[ΔΓ'—113]

Εὐγενικά διαπλασόπουλα, πιστεύω νὰ
ἐμὴ ἀρνηθῇτε ἀλληλογραφίαν καὶ κα-
νένα τετραδιάκι σ' ἕνα νέο φίλο σας Δ/σις:
Balik Pazar No 21, Beyoglu, Stam-
bul (Turquie), διὰ:

Γιάννην Ἀγιάννην

[ΔΓ'—114]

Χαιρετῶ τὸν Διαπλασόκοσμον. Ἰδιαι-
τέρως Ἀνθισμένη Τριανταφυλλιά
καὶ Δάκρυ Ψυχῆς.

Χιονισμένος Ὀλυμπος

[ΔΓ'—115]

Αλληλογραφοῦμε καὶ ἀνταλλάσσουμε
τετραδιάκια. Τὸ πρῶτον γράμμα πὺν
θὰ λάβουμε, ἀγαπητὰ μας ἀδερφάκια, θὰ
μᾶς φέρῃ τὴ μεγαλύτερη χαρὰ, Στείλατε
πρῶτον Δ/σις: (ΔΓ'—34).

Καλόκαρδη, Ἀυγερινὸς

[ΔΒ'—116]

ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕΤΟΣ

ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕΤΟΣ